

Postikorttiluokan näyttelysäännöt

Suomennos perustuu FIP:n postikorttiluokan sääntöihin vuodelta 2018.

1. Kilpailunäyttelyt

Postikorttikokoelmat on hyväksytty kilpailuluokaksi FIP:n ja sitä alemman tason näyttelyissä.

2. Kuvapostikortin määritelmä

Kuvapostikortissa tulee olla kuva. Sen lisäksi

- i) Kulkeneissa (postitse kulkeneissa tai muutoin postin käsittelemässä) korteissa tulee olla jokin merkintä, joka osoittaa, että postiorganisaatio on ne käsitellyt.
- ii) Käyttämättömissä (ei postin käsittelemässä) korteissa tulee olla painettuna teksti, osoiteviivat tai ruutu postimerkkiä varten osoittamassa, että kortti on tarkoitettu kuljetettavaksi ilman kuorta.
- iii) Kokoelmassa tulee käyttää vain alkuperäisiä postikortteja. Myöhempien jälkipainosten kortteja tulisi esittää vain poikkeustapauksissa.
- iv) Postikortti voi olla valmistettu monenlaisesta materiaalista. Se voi olla piirretty, käsin maalattu, ommeltu, tms.
- v) Kokoelma tulee voida esittää vakiokokoisissa näyttelykehyksissä (katso kohta 3.4, jossa kerrotaan sallitut sivukoot).

Näissä säännöissä sana ”postikorttikokoelma” tarkoittaa nimenomaan kuvapostikorttikokoelmaa.

3. Kokoelman laatimisen periaatteita

3.1 Aihe, suunnitelma ja käsittely

Näytteilleasettaja voi valita postikorttikokoelmansa aiheeksi maantieteellisen (topografisen), aiheenmukaisen tai jonkin muun teeman (esimerkiksi taiteilija, painomenetelmä, materiaali) täysin oman mieltymyksensä mukaan.

Kokoelman otsikko ja suunnitelma esitellään otsikkolehdeillä. Kokoelman tekstit tulee kirjoittaa suomeksi, ruotsiksi tai jollakin FIP:n virallisista kielistä.

Suunnitelmassa esitetään kokoelman tarkoitus ja rakenne. Kokoelman nimestä sekä lukujen pää- ja alaotsikoista tulee käydä ilmi kokoelman rakenne ja logiikka (ns. punainen lanka). Niiden tulee ilmentää henkilökohtaista luovuutta, tietämystä ja tutkimusta.

Kokoelman nimen tulee parhaalla mahdollisella tavalla kuvastaa kokoelman sisältöä. Kokoelman käsittelyn tulee vastata kokoelman nimeä ja suunnitelmaa. Jokaisen postikortin tulee liittyä valittuun aiheeseen.

Erityisen tärkeää on se, että kokoelman materiaali on vaihtelevaa (monimuotoista).

3.2 Tiedot ja tutkimus

Aiheen ja postikorttien tuntemus edellyttävät tutkimusta, joka tuodaan esiin kortteihin liittyvinä lyhyinä teksteinä.

3.3 Laatu ja harvinaisuus

Kokoelmassa tulee näyttää vain laadultaan parasta aiheesta saatavilla olevaa materiaalia. Harvinaisuus on suoraan suhteessa kohteiden löydettävyyteen ja hankinnan vaikeuteen.

3.4 Esitystapa

Suosittelut kokoelmalehtien koot ovat:

- 1) 21 x 29,7 cm (A4 koko) tai 23 x 29 cm - 4 lehteä rivillä
- 2) 29,7 x 42 cm (A3 koko) tai 29 x 42 cm - 2 lehteä rivillä
- 3) 29 x 31 cm - 3 lehteä rivillä.

4. Kokoelmien arvostelu

Postikokoelman arvostelun suorittavat tähän luokkaan erityisesti perehtyneet tuomarit.

5. Arvostelu

Kokoelmien arvioinnissa käytetään seuraavia kriteereitä ja niihin liittyviä enimmäispisteitä:

Aiheen ideointi, suunnitelma (10) ja käsittely (20)	30
Tiedot ja tutkimus	35
Laatu (10) ja harvinaisuus (20)	30
Esitystapa	<u>5</u>
YHTEENSÄ	100

6. Palkinnot

Kokoelman saama mitali perustuu yllä olevan kohdan 5 mukaisesti saavutettuun pistemäärään. Kokoelman kansallisessa näyttelyssä saama palkinto määritellään seuraavasti:

suuri kultamitali	90 - 100
kultamitali	85 - 89
suuri hopeoitu kultamitali	80 - 84
hopeoitu kultamitali	75 - 79
suuri hopeamitali	70 - 74
hopeamitali	65 - 69
hopeoitu pronssimitali	60 - 64
pronssimitali	50 - 59
osallistumistodistus	alle 50

Merkittävää tutkimusta tai omaperäisyyttä osoittavalle postikorttikokoelmalle voidaan jakaa kunniapalkinto tai tuomariston onnittelet.

Postikorttikokoelmien arvostelusääntöjen tulkintaohjeita

1 Johdanto

1.1 Näiden tulkintaohjeiden tarkoituksena on tukea tuomareita ja näyttelleasettajaa tarjoamalla käytännön ohjeita postikorttiluokan sääntöjen soveltamiseen.

1.2 Postikorttiluokan näyttelysäännöt määrittelevät sen millaisista kohteista kokoelma voi koostua sekä sen miten kokoelma tulisi rakentaa ja esittää.

1.3 Nämä tulkintaohjeet eivät voi vastata kaikkiin näytteilleasettajan kysymyksiin. Kukin kokoelma arvostellaan sen omien ansioiden pohjalta.

1.4 Näytteilleasettaja voi esitellä kokoelmaansa perusteellisemmin synopsiksessa, joka lähetetään näyttelyn järjestäjätaholle ennen näyttelyä. Synopsis ei korvaa kokoelman otsikkolehteä tai suunnitelmaa, vaan täydentää niitä kertomalla lähemmin kokoelman käsittelystä, valinnoista, tutkimuksesta, tiedoista ja esitystavasta. Synopsiksen suositeltu pituus on enintään kaksi A4-sivua.

2 Postikorttikokoelman määritelmä

2.1 Kokoelma

Postikorttikokoelma voidaan laatia maantieteellisen (topografisen) aiheen mukaisesti esittämällä tietyn paikan tai alueen postikortteja. Tarina voi kiertyä myös tietyn aiheen ympärille. Jokin tapahtuma voidaan esitellä reportaasina tai kokoelma voi kertoa tietyn valokuvaajan, taiteilijan, painotalon, painomenetelmän tai valmistusmateriaalin (silkki tms.) korteista. Uudet ideat ja luovuus voivat johtaa muunkinlaisiin ratkaisuihin.

2.2 Postikortti

Postikortin koko, muoto ja materiaali voivat vaihdella. Kokoelman tulee painottua postikorttien kuvapuoleen, ei niiden käyttöön tai mahdollisiin filateelisiin ominaisuuksiin. Postikortit voivat olla käyttämättömiä tai käytettyjä (postitse kulkeneita). Käyttämättömissä postikorteissa tulee olla painetut osoiterivit, ruutu postimerkkiä varten tai muita vastaavia merkintöjä, jotka osoittavat, että kortti on tarkoitettu lähetettäväksi ilman kuorta.

3 Arvostelukriteerit

3.1 Aihe, suunnitelma ja käsittely

Kokoelman otsikon, rakenteen ja käsittelyn kesken tulee olla selkeä yhteys. Tämä näkyy siitä, kuinka näytteilleasettaja vie tarinaa eteenpäin eli millä tavalla hän on valinnut mukaan otetut postikortit ja miten hän käyttää materiaaliaan. Kokoelman juonen tulee kulkea koko kokoelman läpi. Etenkin omaperäisiä, mielikuvituksekkaita ja luovia ideoita arvostetaan.

Kokoelman aihe ja suunnitelma arvioidaan sen mukaan miten hyvin otsikko, suunnitelma ja tarina kulkevat yhdessä kokoelman läpi.

Käsittely arvioidaan sen mukaan, miten kohteet on valittu, miten niitä käytetään tarinan kehittämiseksi sekä miten kokoelmalehtien tekstit tukevat kohteita ja tarinaa. Materiaalin vaihtelevuus (monipuolisuus) lisää kokoelman arvostusta.

Tiedot typografiasta, painomenetelmästä ja painotalosta tai kustantajasta ovat myös tärkeitä. Jos nämä tiedot puuttuvat, syy siihen tulee kertoa.

Kokoelmalle on eduksi, jos siinä esitetään postikorttien luonnosten tai koevedosten teossa käytettyjä alkuperäisiä arkistovalokuvia.

Postikorttikokoelma ei saa pelkästään koostua postitse kulkeneista yksityisesti tuotetuista valokuvapostikorteista. Niitä saa kuitenkin olla kokoelmassa, kunhan niiden määrä ei ylitä 10% korttien kokonaismäärästä.

3.2 Tiedot ja tutkimus

Aiheen tuntemuksen lähtökohtana on tutkimustyö, joka tulee osoittaa postikorttien valinnalla ja monipuolisuudella sekä lyhyillä korttien yhteyteen liitettävillä teksteillä. Tekstien tulee sisältää aiheeseen liittyvää olennaista tietoa sekä mahdollisesti [esim.] tietoa valokuvaajasta tai taiteilijasta. Tietoja kortin painotavasta, tuotantotekniikasta ja julkaisijasta voidaan esittää kokoelman aiheeseen sopivalla tavalla. Kokoelmaan valituilla korteilla pitää olla selkeä kytkös aiheeseen, ja niitä koskevien tietojen tulee olla virheettömiä.

Näytteilleasettaja voi myös tuoda esiin omaa tietämystään valitsemalla kokoelmaansa kohteita, joista on vain vähän tai ei ollenkaan aiempaa tietoa. Kyseeseen voi tulla esimerkiksi jokin epätavallinen aihealue. Aiheenmukaista tietämystä näytteilleasettaja voi myös osoittaa käyttämällä materiaalia, jonka kytköksen aiheeseen näytteilleasettaja on itse löytänyt.

3.3 Laatu ja harvinaisuus

Kokoelmassa tulee esittää vain laadultaan parasta aiheesta saatavilla olevaa materiaalia. Puuttuvat tai taittuneet kulmat, naarmut, repeämät, jne. vaikuttavat laatutasoon. Vanhoihin postitse kulkeneisiin kohteisiin voidaan kuitenkin suhtautua tietyllä suvaitsevaisuudella. Sama koskee vanhempia postikortteja, joissa ei vielä ole jaettua taustaa ja joiden kuvapuolella on tekstiä, kunhan kirjoitus ei ole erityisen huonolaatuista eikä siinä ole esimerkiksi mustetahroja tai suttuista käsialaa.

Harvinaisuus arvioidaan sen mukaan, kuinka vaikeaa esitettyjä kortteja on löytää ja hankkia sekä kuinka vaikeaa olisi rakentaa vastaava kokoelma. Jotkut niin sanotut aidot valokuvapostikortit (real photo postcards) voivat olla lähes ainutlaatuisia, koska niistä otettiin yleensä varsin pienet painokset. Myös jotkut painetut postikortit voivat olla erittäin vaikeita löytää. Ihmisiä, aktiviteetteja, kuljetusvälineitä jne. esittävät postikortit ovat tärkeämpiä kuin maisemia kuvaavat kortit.

Ensimmäistä maailmansotaa edeltäneellä ”kultakaudella” useat painotalot julkaisivat kortteja samasta kuvasta tai sen muunnelmista. Nämä kaikki katsotaan alkuperäisiksi painoksiksi. Sen sijaan myöhemmin tehdyt uusintapainokset pitää merkitä tekstissä sellaisiksi. Väärenneet, joita ei ole selkeästi merkitty väärenneiksi, alentavat kokoelman saamia pisteitä.

3.4 Esitystapa

Tekstin tulee olla tyylikästä ja kauniisti aseteltua. Kokoelman antama kokonaisvaikutelma ja asetelun elävyys ovat tärkeitä. Voimakkaan värisiä kokoelmasivuja tulee välttää. Postikorttien kehystäminen tai taustoitus voi parantaa visuaalista vaikutelmaa. Kokoelmaan voi liittää materiaalia, joka liittyy suoraan aiheeseen tai postikorttiin (karttoja, luonnoksia jne.), kunhan ne eivät vie liikaa huomiota pois postikorteista.

Käännös: Ari Muhonen ja Seija-Riitta Laakso

Filatelistiliiton hallituksen hyväksymä 19.12.2020